Súd:	Krajský súd Košice
Spisová značka:	5Co/70/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6118252576
Dátum vydania rozhodnutia:	16. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI:	ECLI:SK:KSKE:2023:6118252576.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a členiek JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X, D., zast.: JUDr. Radovan Bilý, advokát, so sídlom Kukorelliho 52, Humenné, IČO: 40 119 203, proti žalovanému: INGEMA s.r.o., so sídlom Hlivištia 23, IČO: 36 575 411, zast.: JUDr. Slavomír Kučmáš, advokát, so sídlom Plynárenská 1, Michalovce, IČO: 35 557 192, o zaplatenie 1.758,48 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 10. decembra 2021 č. k. 11C/48/2018-245

r o z h o d o l :

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I. a III.

II. O d m i e t a odvolanie proti rozsudku vo výroku II.

III. Priznáva žalobkyni proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj súd prvej inštancie alebo aj súd) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni 1.758,48 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v časti o zaplatenie 422,04 Eur žalobu zamietol (II.) a priznal žalobkyni právo na náhradu trov konania v pomere 51,98 %, ktoré je povinný žalobkyni nahradiť žalovaný (III.), pričom tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v podobe peňažnej sumy 1.758,48 Eur s odôvodnením, že táto suma bola od žalobkyne ako povinnej v 1. rade vymožená v prospech žalovaného v rámci exekučného konania na základe exekučného titulu, ktorý neskôr bol zrušený.

2. O predmetnej žalobe súd rozhodol prvým v poradí rozsudkom zo dňa 23.10.2019 tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovel, ktorý rozsudok bol na základe podaného odvolania žalovaným zrušený odvolacím súdom uznesením zo dňa 17.3.2021 sp.zn. 5Co/76/2020, keď odvolací súd mal za to, že súd síce správne aplikoval § 451 ods. 2 OZ, nesprávne ho však interpretoval a vyvodil z neho nesprávne právne závery.

3. Po následnom vrátení veci a právnom zhodnotení a aplikácii § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 458 ods. 1 OZ zhodnotil, že po rozhodnutí dovolacieho súdu 2Cdo/143/2020 zo dňa 12.8.2021, ktorým odmietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/348/2018 nebolo sporné, že neexistuje právoplatný exekučný titul, na základe ktorého by bolo možné vykonávať proti žalobkyni exekúciu. V konaní 10C/207/2016 rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/348/2018 zo dňa 22.1.2019 bola žaloba proti žalobkyni ako žalovanej zamietnutá, a teda žalovaný nedisponuje proti žalobkyni právoplatným a vykonateľným exekučným titulom. Z predložených listinných dôkazov bolo

tiež preukázané, že v rámci vykonávania exekúcie bola od žalobkyne vymožená suma 1.758,48 Eur. Vymoženú sumu mal súd preukázanú výpismi z účtu žalobkyne, ako aj z vyúčtovania exekučného konania. Tvrdenie a listinné dôkazy predložené žalobkyňou korešpondujú s vyúčtovaním súdnej exekútorky, podľa ktorého celkové úhrady zo strany žalobkyne boli v sume 1.758,48 Eur a boli rozúčtované čiastočne na úhrady trov exekúcie a čiastočne na platby pre oprávneného. Po tom, čo súd podal všeobecnú charakteristiku nároku uplatneného podľa § 458 a nasl. Občianskeho zákonníka konštatoval, že v konaní nie je sporné, že exekučný titul, na základe ktorého bola vykonaná exekúcia EX/86/14 súdnou exekútorkou JUDr. Falisovou v konaní 10Er/694/2014 bol zrušený a exekúcia zastavená. Konanie o zaplatenie 16.960,35 Eur vedené tunajším súdom pod sp. zn. 10C/207/2016 skončilo neúspechom žalovaného, pretože žaloba proti žalobkyni bola právoplatne zamietnutá. Žalovaný ako oprávnený teda nedisponuje žiadnym vykonateľným exekučným titulom, ktorý by zaväzoval žalobkyňu na úhradu v jeho prospech. Súd však bol toho názoru, že žalobkyňa nemá proti žalovanému právo na úhradu celej vymoženej sumy.

4. Zamietnutím žaloby odpadol právny dôvod, na základe ktorého došlo k nútenému výkonu splnenia povinnosti z exekučného titulu. Plnenia poskytnuté z takéhoto exekučného titulu sa tak stali bezdôvodným obohatením a v uvedenej veci ide o prípad plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol a s ktorým § 451 ods. 2 OZ spája vznik bezdôvodného obohatenia. Preto všetky plnenia, ktoré sa prijali v rámci vykonávania exekúcie sa stali plnenia bez právneho dôvodu a v prípade žalovaného sú takýmito plneniami finančné prostriedky poukázané mu ako oprávnenému v exekučnom konaní a v prípade súdnej exekútorky trovy, ktoré si na vykonávanie exekúcie započítala. Z rozúčtovania trov exekúcie, ktoré vykonala súdna exekútorka v rámci exekučného konania 10Er/694/2014 mal súd preukázané, že sumy prijaté od žalobkyne v celkovej hodnote 1758,48 Eur boli rozúčtované tak, že sumu 709,50 Eur súdna exekútorka do výšky 170,28 Eur započítala na trovy exekúcie a sumu 539,22 Eur v prospech oprávneného. Suma 1048,98 Eur, ktorú súdna exekútorka prijala 21.4.2015 bola rozúčtovaná na 251,76 Eur v prospech trov exekúcie a suma 797,22 Eur v prospech oprávneného. V prospech oprávneného tak boli vykonané úhrady v sume 1336,44 Eur (539,22 Eur + 797,22 Eur). V intenciách vyššie uvedeného má preto žalobkyňa proti žalovanému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia do výšky 1336,44 Eur a vo zvyšku uplatneného nároku 422,04 Eur súd musel žalobu proti žalovanému ako nedôvodnú zamietnuť. K obrane žalovaného, že mu nebola poukázaná žiadna suma súd uvádza, že z exekučného spisu je preukázané, že súdna exekútorka vrátila súdu poverenie na vykonanie exekúcie, preto je nepravdepodobné, aby nevykonala vyúčtovanie exekúcie, ktoré v konečnom dôsledku z dokladu predloženého žalobkyňou k žalobe vyplýva.

5. K obrane žalovaného, že nie je pasívne vecne legitimovaný a že žalobkyňa si mala nárok uplatniť podľa zák. č. 514/2003 Z.z. uviedol, že podľa rozhodnutí Ústavného súdu SR, ako aj rozhodnutí Najvyššieho súdu SR nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal, a je povinný ho vydať. Preto takejto osobe škoda ešte nevznikla a nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa tohto osobitného zákona (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/199/2005, sp. zn. 6Cdo/9/2016, ústavného súdu sp. zn. II.ÚS/165/2012).

6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP teda podľa pomeru úspechu v konaní, keď žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v pomere 51,98 % (75,99 – 24,01).

7. Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný odvolanie v zákonnej lehote z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP. Zotrval na názore, že nárok žalobcu nie je možné správne posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, z čoho je potrebné odvodiť nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného, nakoľko vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (uznesenie NS SR sp.zn. 5 M Cdo 17/2009, uznesenie NS SR sp.zn. 4 Cdo 189/2009) nemožno priznať nárok na vydanie sumy zaplatenej počas exekučného konania vydávaného na základe exekučného titulu, ktorý bol neskôr zrušený, z dôvodu nemožnosti navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní, ktoré znamená nezvratnosť stavu vzniknutého v dôsledku exekúcie na základe rozhodnutia, ktoré bolo zrušené a ktoré umožnilo realizáciu exekúcie voči subjektu, voči ktorému nemala byť vykonávaná. V tomto prípade podľa názoru NS SR sp.zn. 4 Cdo 189/2009 má osoba, voči ktorej bola vykonávaná exekúcia iba právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa predpisov upravujúcich zodpovednosť spôsobenú pri výkone úradnej moci. Mal preto za to, že došlo

k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. V ďalšom uviedol, že nerozporuje rozhodovaciu prax súdov, na ktorú poukázal tiež súd ohľadne povinnosti prednostne vymáhať tento nárok najprv ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a až potom cez náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, avšak má za to, že išlo o osobitnú špecifickú situáciu, keď nebolo možné prelomiť zásadu uvedenú v § 61 EP. Napokon naďalej trval na tom, že pokiaľ súd prijal právne posúdenie, že plnenie poskytnuté na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, treba posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, bolo potrebné tento nárok vychádzajúc z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5 M Cdo 17/2009 riešiť v pôvodnom konaní vo veci samej, ktoré bolo zrušené a vrátené na nové konanie, v rámci prípadnej procesnej obrany žalobcu – žalobca mal namietať úhradu sumy 1.758,48 Eur v konaní o zaplatenie 16.960,35 Eur s prísl. vedenom Okresným súdom Michalovce pod sp.zn. 10C/207/2016 v spojení s konaním vedeným Krajským súdom v Košiciach pod sp.zn. 3Co/348/2018 a nie v ďalšom samostatnom súdnom konaní. Vyjadril preto názor, že ide o res iudicata – prekážka rozsúdenej veci, nakoľko súd už právoplatne o tejto veci po zrušení exekučného titulu rozhodoval. V súvislosti s touto námietkou mal za to, že išlo o naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne.

8. K podanému odvolaniu podala žalobkyňa vyjadrenie, v ktorom uviedla, že s namietanou argumentáciou odvolateľa v súvislosti s § 61 EP sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal v bode 26. napadnutého rozhodnutia, s čím žalobkyňa v plnom rozsahu súhlasí. Problematickému § 61 EP účinného v čase predmetnej exekúcie podporne poukázala i na judikatúru NS SR sp. zn. 5 M Cdo 5/2008, v zmysle ktorého „zásada, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 Exekučného poriadku) znamená, že právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť exekúciou dotknuté. Uvedená zásada však nevylučuje, aby za podmienok stanovených zákonom došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní s cieľom napraviť nesprávnosti týchto rozhodnutí“. S poukazom na uvedené mala za to, že uvádzaný § 61 EP mal chrániť práva tretích osôb, ktoré ich nadobudli v rámci exekučného konania dobromyseľne a netýka sa právnych pomerov účastníkov exekučného konania. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5M Cdo 17/2009, rozhodnutie sa zaoberá otázkou začatia plynutia premlčacích lehôt v prípade vydania bezdôvodného obohatenia voči oprávnenému, ak bolo v prospech neho vymožené plnenie v rámci exekučného konania na základe exekučného titulu, ktorý bol neskôr zrušený a uvedené rozhodnutie priamo vyvracia tak právny názor žalovaného o uplatnenie nároku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a zároveň potvrdzuje právny názor vyslovený súdom prvej inštancie uvedeným v bode 26. napadnutého rozsudku. Pokiaľ sa odvolateľ tiež odvoláva na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/189/2009 k tomu poznamenala, že uvádzané rozhodnutie rieši úplne iný skutkový stav veci, ktorý je diametrálne odlišný s právnou vecou riešenou v tomto konaní a vyjadrenia o aplikácii § 61 EP sú vytrhnuté z kontextu prejednávaného skutkového stavu. Vo vzťahu k námietke spočívajúcej v prezentovanom názore odvolateľa o tom, že žalobkyňa si mala nárok uplatniť ešte v pôvodnom konaní o zaplatenie 16.960,35 Eur s prísl. vedenom na OS Michalovce pod sp. zn. 10C/207/2016 a nie v samostatnom súdnom konaní uviedla, že strana sporu má právo sa rozhodnúť, či si nárok, ktorým disponuje uplatní v samostatnom konaní, alebo či si ho uplatní ako procesnú obranu. Keďže žalobkyňa svoj nárok v inom konaní neuplatnila, nevidela dôvod na to, aby mohla existovať prekážka veci rozsúdenej tak, ako to tvrdí odvolateľ. Navyše považovala za potrebné poznamenať, že odvolateľom uvádzané rozhodnutie NS SR sp. zn. 5M Cdo 17/2009 vychádza z iného skutkového stavu veci a samotné vyjadrenie odvolateľa o tom, že by žalobkyňa musela uplatniť svoj nárok ešte v pôvodnom konaní vôbec z uvádzaného rozhodnutia nevyplýva. Práve naopak, právny názor odvolateľa koliduje napr. i s nálezom ÚS SR zo dňa 9.2.2017 sp. zn. II. ÚS 18/2016, podľa ktorého „zrušenie právoplatného rozhodnutia deklaratórne povahy nezakladá bez ďalšieho právo strany v konaní na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Zrušenie právoplatného rozsudku by založilo samo o sebe právo na vydanie bezdôvodného obohatenia iba v prípade právoplatného rozsudku majúceho konštitutívne účinky“. Navrhla zo všetkých dôvodov odvolaciemu súdu napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne.

9. Skôr ako odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu odvolania, zaoberal sa jeho prípustnosťou. Podmienkou prípustnosti odvolania je procesná legitimácia odvolateľa vyplývajúca z § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté a súčasne odvolanie je

možné podať len voči rozhodnutiu, voči ktorému zákon odvolanie pripúšťa. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie voči zamietavému výroku napadnutého rozsudku (výrok II.) nie je procesne prípustné.

10. Pokiaľ žalobe, ktorej predmetom bol peňažný nárok, nebolo vyhovené v celom rozsahu, čomu zodpovedá výrok II. ako zamietajúci výrok (teda znejúci v prospech odvolateľa), odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, je preto vo vzťahu k tomuto výroku (výrok II.) procesne neprípustné, a v tomto rozsahu bolo odmietnuté v súlade s ust. § 386 písm. b) CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

11. V ostatnom rozsahu Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

12. Žalovaný v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní sporu a tieto odvolacie námietky preto nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku a privodiť jeho zmenu.

13. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu dopĺňa nasledovné.

14. Predmetom konania je peňažná pohľadávka, ktorú si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré malo na strane žalovanéhoj vzniknúť plnením bez právneho dôvodu na základe toho, že potom, čo žalobkyňa uhradila spornú sumu plnením na základe exekučného titulu, došlo k zastaveniu exekučného konania z dôvodu, že exekučný titul bol zrušený.

15. Napriek tomu, že odvolateľ uplatnil predmetným odvolaním odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP, pričom naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP spojil s tvrdením o prekážke res iudicata a naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP spojil s namietaným nedostatkom pasívnej legitimácie žalovaného, odvolateľ uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP nespojil so žiadnou odvolacou námietkou a ani z obsahu odvolania nie je zrejmé, v čom má spočívať odvolateľom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

16. Odvolateľ namietal, že predmetný nárok nie je možné posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a z toho je potom potrebné odvodiť nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného, pričom uvedené dal výlučne do súvisu so zásadou: „Navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené“ vyplývajúcej z § 61 Exekučného poriadku opierajúc sa o ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v podobe uznesenia sp. zn. 5M Cdo/17/2009 a 4Cdo/189/2009.

17. Odvolací súd považuje predmetnú odvolaciu námietku za neopodstatnenú.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie opodstatnenosť priznaného nároku správne posúdil ako bezdôvodné obohatenie spočívajúce v podobe plnenia bez právneho dôvodu argumentujúc, že o plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol, čo je prípad súdenej veci, keďže exekučný titul, na základe ktorého sa exekúcia viedla, bol zrušený a následné rozhodnutie súdu bolo v neprospech žalovaného.

19. Pre daný záver súdu bol relevantným skutkový stav, podľa ktorého:
- v prospech žalovaného v postavení oprávneného v exekučnom konaní 10Er/694/2014, v ktorom žalobkyňa vystupovala ako povinná, bola súdnou exekútorkou E. F. vymožená pohľadávka na základe exekučného titulu – rozsudku OS Michalovce sp. zn. 10C/71/2012 v spojení s rozsudkom KS v Košiciach sp. zn. 5Co/205/2014,
- exekučný titul bol zrušený rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.3.2016, na základe čoho bolo exekučné konanie podľa § 57 ods. 1 písm. b) EP zastavené,
- po zrušení exekučného titulu o nároku žalovaného v postavení žalobcu bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté v jeho neprospech, keď odvolací súd v konaní sp. zn. 3Co/348/2018 rozsudkom zo

dňa 22.1.2019 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že vo vyhovujúcej časti žalobu zamietol a v zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

20. Na uvedenom závere súdu nemení nič ani zásada vyjadrená v § 61 Exekučného poriadku, podľa ktorej navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

21. Ustanovenie § 61 Exekučného poriadku je vyjadrením platnej zásady, že stav navodený exekučným konaním nie je možné vrátiť späť. V praxi to znamená, že aj nezákonne realizovaná exekúcia má také právne dôsledky, ako by bola realizovaná v súlade so zákonom. Náprava prípadných nezákonných rozhodnutí alebo postupov v exekučnom konaní môže byť dosiahnutá iba nepriamo prostredníctvom iných postupov, napr. náhradou škody. Neprichádza však do úvahy obnovenie pôvodného stavu. Právna úprava vychádza z obdobného princípu zakotveného v § 243d O.s.p. (v súvislosti s dovolaním), podľa ktorého právne vzťahy niekoho iného než účastníka konania nemôžu byť novým rozhodnutím dotknuté (Komentár, Exekučný poriadok, Jaroslav Krajčo, Eurounion, 2009, str. 216).

22. V prejednávanom prípade ale nešlo o prípad nezákonne realizovanej exekúcie a preto nebol dôvod uvedenú zásadu na predmetnú vec aplikovať.

23. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo/17/2009, na ktorý odvolateľ poukázal, odvolací súd uvádza, že najvyšší súd sa v tejto veci zaoberal otázkou začiatku plynutia premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý následne odpadol, v ktorej súvislosti riešil otázku, ktorým momentom došlo na strane povinného subjektu k získaniu bezdôvodného obohatenia.

24. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/189/2009, v predmetnej veci najvyšší súd rozhodoval o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoE/67/2008, keď v prejednávanej veci Okresný súd Stará Ľubovňa v konaní č.k. 5Er/824/2001-216 zastavil exekúciu a súd súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal a žalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť povinnej trovy konania 1.140.000 Sk, pričom zastavenie exekúcie odôvodnil návrhom oprávneného na jej zastavenie a nepriznanie náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi ich nevyčíslením a výrok o povinnosti oprávneného zaplatiť povinnej náhradu trov exekučného konania odôvodnil procesným zavinením oprávneného na zastavení exekúcie, pričom za trovy povinnej považoval sumu 1.140.000 Sk vymoženú súdnym exekútorom a pozostávajúcu z odmeny exekútora 1.000.000 Sk a dane z pridanej hodnoty 140.000 Sk s tým, že Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v súvislosti s podaným odvolaním uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi oprávneným a povinnou zrušil a v rozsahu zrušenie vrátil vec na ďalšie konanie. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala dovolanie povinná, o ktorom dovolaní najvyšší súd rozhodol tak, že dovolanie povinnej odmietol. Dovolací súd sa v závere svojho uznesenia vyjadril tak, že s prihliadnutím na skutočnosť, že už 9.5.2003 exekútor vrátil poverenie na vykonanie exekúcie z dôvodu skončenia exekučného konania vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie a že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené (§ 61 Exekučného poriadku), prichádza do úvahy len rozhodnutie o námietkach proti exekúcii bez ich vecného prejednania (odpadol predmet námietok – exekúcia), t.j. ich odmietnutie a zároveň rozhodnutie o trovách účastníkov súvisiacich s konaním o týchto námietkach; vzhľadom na skončenie exekúcie vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie, neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o zastavení exekúcie (nemožno zastaviť exekúciu, ktorá už skončila) a s tým súvisiace rozhodovanie o trovách exekúcie, za ktoré v zmysle § 200 ods. 1 EP možno považovať len trovy (náklady) exekútora a oprávneného. Dovolací súd dodal, že nemožnosťou navrátenia do predošlého stavu v exekučnom konaní, znamenajúcou nezvratnosťou stavu vzniknutého v dôsledku exekúcie, nebolo dotknuté právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (pre nezákonnosť bolo zrušené), ktoré umožnilo realizáciu exekúcie voči subjektu, voči ktorému nemala byť vykonaná.

25. Aj keď sa na prvý pohľad javí aplikovateľnosť uvedeného rozhodnutia na prejednávaný prípad, v skutočnosti tomu tak nie je, pretože spomínanému rozhodnutiu predchádzal skutkový stav, podľa ktorého v predmetnej exekúcii Okresný súd v Starej Ľubovni svojim uznesením zamietol námietky povinnej proti exekúcii, keď mal za to, že hoci poisťovňa v konaní, z ktorého pochádza exekučný titul, nevystupovala ako účastník konania, ani ako vedľajší účastník, a že exekučný titul – rozsudok vydaný v konaní ju na plnenie nezaväzuje, je v exekučnom konaní vecne legitimovaná, lebo na ňu prešla

povinnosť z exekučného titulu. Vo veci rozhodoval najvyšší súd o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora tak, že rozsudkom sp. zn. 2MCdo 2/2004 zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že pri rozhodovaní o námietke povinnej bude potrebné v ďalšom konaní prihliadať na § 61 Exekučného poriadku. Podstatným pritom bolo, že exekúcia sa viedla na subjekt odlišný od toho, ktorého zaväzoval exekučný titul. Z uvedeného vyplýva, že tak ako správne vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla žalobkyňa, predmetná obrana a v tej súvislosti poukaz na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/189/2009 je iba vytrhnutý z kontextu a je neaplikovateľný na predmetnú vec, pretože pokiaľ najvyšší súd s odkazom na § 61 Exekučného poriadku uviedol, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, uvedené sa vzťahuje a bolo vyslovené v súvislosti s prípadom, kedy bolo zrušené rozhodnutie exekučného súdu v exekučnom konaní a nejednalo sa o prípad, kedy by exekúcia bola vykonávaná na základe neskôr zrušeného exekučného titulu.

26. Nedôvodnou je tiež odvolacia námietka žalovaného, ktorou namietal prekážku rozsúdenej veci majúc za to, že súd už o tejto veci právoplatne rozhodol po zrušení exekučného titulu. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že žalovaný v rámci tejto odvolacej námietke vychádza z názoru o tom, že predmetný nárok bolo potrebné riešiť v pôvodnom konaní vo veci samej, ktoré bolo zrušené a vrátené na nové konanie, a to v podobe prípadnej procesnej obrany žalobcu, ktorý mal namietať úhradu sumy 1.758,48 Eur v konaní o zaplatenie 16.960,35 Eur s prísl. vedenom Okresným súdom Michalovce pod sp.zn. 10C/207/2016 v spojení s konaním vedeným Krajským súdom v Košiciach pod sp.zn. 3Co/348/2018 a nie v ďalšom samostatnom konaní poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 M Cdo 17/2009.

27. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že názor odvolateľa o tom, že predmetný nárok bolo potrebné riešiť v pôvodnom konaní vo veci samej v rámci procesnej obrany žalobkyne neodôvodňuje záver o prekážke res iudicata, o naplnení ktorej by bolo možné uvažovať iba v prípade, ak by žalobkyňa skutočne v označenom konaní vedenom Okresným súdom Michalovce pod sp.zn. 10C/207/2016 v spojení s konaním vedeným Krajským súdom v Košiciach pod sp.zn. 3Co/348/2018 uplatnila (hoci v podobe procesnej obrany) námietku úhrady sumy 1.758,48 Eur. Naplnenie tejto procesnej podmienky totiž nestojí na možnosti alebo potrebe si tento nárok uplatniť v rámci procesnej obrany, ako sa mylne odvolateľ domnieva, ale na jeho skutočnej realizácii, čo ale nebol prejednávaný prípad. Preto nemožno hovoriť o prekážke rozsúdenej veci, pretože pre jej vyslovenie absentuje minimálne požiadavka totožnosti predmetu konania.

28. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu v preskúmavanom rozsahu vecne správne, preto ho odvolací súd vo výroku I. a výroku III. ako závislého výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

30. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 1 posledná veta CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).